

Takovýho mě Pán Bůh stvořil.

Antonín Šimral



Hlava I.

osobní příběhy z mládí

Přestože byla moje maminka přísná žena a tatínek mlčenlivý muž a oba měli stále spoustu práce, rád si připomínám vzácné chvílky, kdy vzpomínali na své mládí a vyprávěli příhody, které dětským uším zněly velice romanticky. Období vánoc bylo krásné, ale nic nepřekonalo draní peří, to jsme se sestrou milovali. Venku mráz a sníh, na rozpálené plotně konev melty a na tálech pečené vdolky buď jenom se sádlem a posolené, nebo s hruškovými povidly a smetanou a k tomu nekonečný proud příběhů z první republiky, ve kterých střídal zlostného šafáře vlídný a laskavý farář, či opilého kostelníka namyšlený velkostatkář.

Všimněte si, že užívám oslovení tatínek a maminka, ale v době mého dětství bylo nepředstavitelné použít dnes běžných táta a máma. Pro nás to byly výrazy vhodné pouze do slabikáře nebo do party. Dnes se používají běžně a souvisí to s jistou ztrátou úcty k rodičům i když tady si já na své děti nemohu stěžovat. Dnes nepochopitelný fakt, že neexistovala televize a návštěva kina byla možná jen v neděli odpoledne, měl na svědomí, že večery doma jsme trávili společně u rádia a nebo již zmiňovaným vzpomínáním. Tehdy byli také lidi tolerantnější k věcem, na které si dnes stěžují. Když v létě cestář Mára asfaltoval silnici, vařící se asfalt nám voněl, i když nešel z bot dolů. Když v zimě se svou károu a lopatou pohazoval silnici škvárou, náhodní řidiči rádi počkali stejně jako když bača Podskalský hnal stádo ovcí přes silnici. A když nebyli trpěliví, bylo levně výborné skopové. A vůbec k nejkrásnějším chvílím patřily letní večery, kdy po těžké žňové dřině seděli chlapi u hospody pod verandou, ženské kus dál pod lipou a my při chytání chroustů poslouchali jejich povídání. Také jsme se nikdy nenudili jako dnešní mládež. Hrávali jsme na schovávanou, špačka, pasáka, barvy, polívka se vaří, maso na talíři a nebo jenom kopanou na návsi. V rybníku na druhé návsi jsme dokázali trávit celé hodiny.

Tyto nostalgické vzpomínky a zájem o vyprávění příběhů z mých rodných Uhů na různých večírcích mě vede k tomu, abych dal dohromady několik příběhů, které pozoruhodně provázejí můj život.

Prvních šest let mého života je pozoruhodných pouze tím, že jsem od roku 1949 do roku 1952 úspěšně a bez malérů absolvoval mateřskou školu. Výrazně z této doby ční pouze dvě vzpomínky. Na několik náklad'áků, které denně projely z nedaleké pískovny a na křižovatce před školkou daly najevo úmysl k odbočení vytrčením jakési blikající červené ručičky z boku kabiny a my jim mocně mávali. Druhou pak byl pokus kuchařky tety Hany donutit mě vypít škraloup v mléce, po čemž jsem potupně vrhl a od té doby až dodnes se nenapil mléka.

Začátek školní docházky do Národní školy v Chržíně již přinesl několik zaznamenání hodných příhod.

Jak jsem vykradl kabinet.

Samozřejmě, že mými nejlepšími kamarády byli v mládí kluci, kteří byli pro rodiče nejméně přijatelní a to bylo příčinou častých rodinných konfliktů, které s pravidelností končily mým výpraskem. Tatínek ne, tem mě uhodil jen vzácně a vždy byl pádný důvod, za to maminka považovala výprasky za nejvhodnější výchovný prostředek a proto jimi nešetřila, ať byl nebo nebyl důvod. Upřímně řečeno byl důvod, i když o něm nevěděla.

V zimě v první třídě mě a mého celoživotního kamaráda Vaška Podskalského přemluvil celou vsí uznávaný lotr Ruda Bakoš, který, ač o dva roky starší, navštěvoval stejný ročník jako my, k tajnému poslání. Protože jsme obdivovali jeho troufalost dvakrát propadnout již v první třídě, netrvalo přemlouvání dlouho. Zvlášť, když byl úspěch honorován červenou papírovou bankovkou v hodnotě pět korun. Bylo jaro před měnou v roce 1953 a za to byla v hospodě chutná malinovka. Úspěch spočíval ve vniknutí do přízemního kabinetu a odcizení vycpaného hranostaje, kterého Ruda potřeboval pro další obchody.

Po vyučování jsme my, kteří nemuseli nebo nesměli chodit na náboženství, stáli s nataženou rukou na chodbě a žebřali od přicházejícího faráře pana Štěpána bílé větrové bonbony, které nosil na odměny do hodiny. Vždy nás obdaroval jak cukrátky, tak několika slovy o bezbožnících, které Bůh brzy uvrhne do plamenů pekelných. Poté jsme s Vaškem vlezli do kabinetu, který měl vždy klíč ve dveřích. Obdivně jsme zírali na množství vycpaných zástupců fauny, herbářů rostlin i plně šuplíky kamenů. Celkem logicky jsme zauvažovali, že bychom si těch pětikorun mohli vydělat více a začali jsme systematicky stěhovat sbírky do nedalekého křoví u pískovny. Už zbyla pouze kachna divoká, kterou jsem právě vynášel, když na mě svrchu zařval řídicí Mojžíš, skončivší hodinu. Leknutím mi kachna vypadla z ruky, ale na rozdíl od Vaška, který z křoví bleskurychle zmizel, jsem se nemohl pohnout. Řídicí zjistil, co se stalo, seřezal mě a pak jsme vše nanosili zpátky. Přitom jsem stačil Vaška prásknout, takže svůj díl obdržel druhý den. Všemuh přihlíželo mnoho starších spolužáků, mezi nimi mé o dva roky starší sestřenky Alena a Zdena. Obě neváhaly a hnaly napřed, aby včas informovaly mou matku před tím, než odejde do odpolední práce na poli. Já jsem zatím vkleče počkal na řídicího, až se naobědvá a odvede mě z Chržína do Uhů se stížností. Celé dva kilometry za ucho. Na kraji Uhů již stála moje maminka s motyčkou na jednocení řepy v ruce a po slibu potrestání mě násadou hnala přes celou ves domů. Zajímavé bylo, že u tvrdších trestů měla vždy po ruce nějaké nářadí. Doma mě přivázala provazem k trnoži stolu a bez jídla mě tam nechala až do návratu z práce, kdy opět následoval nářez. Mnoho dní jsem pak nesměl ven a musel ze školy rovnou domů. Pouze jednou jsem na to zapomněl, to když jsme našli chcíplého zajíce a rozhodli jsme se ho upéct a sníst. Odnegli jsme ho do boudy hlídače švestkového sadu a tam Ruda, který jako již devítiletý měl u sebe cigarety a sirky, rozdělal oheň a na něj jsme zajíce položili. Samozřejmě, že jak hořící chlupy, tak nevykuchané vnitřnosti příšerně páchly, my jsme ale statečně seděli kolem ohně dál a čekali, až bude zajíc jedlý. Z toho nás vysvobodila naše maminka, kterou informátorky Alena a Zdena neprodleně informovaly, všechny nás seřezala a vyhnala domů.

Přes tyto a další drobné excesy jsem ukončil národní školu jako vzorný žák a dopracoval se k přechodu na měšťanku do Velvar.

Pátá třída již byl mezník, který zvýšil rafinovanost mých vylomenin a mnohým z nich dal i sexuální nádech, neboť bylo věci cti hovořit zasvěceně o tělesných parametrech zvláště některých spolužaček a k tomu bylo třeba mít tyto parametry v ruce a v oku.

Jak jsem si zlepšil prospěch.

Zvýšený rozptyl zájmů měl pochopitelný vliv na můj prospěch, přesto jsem stále patřil k lepšímu průměru třídy. Až v osmé třídě moje libido natolik ovlivnilo můj prospěch i chování, že jsem měl jeden dvoulist v žákovské knížce pomalován vysokými známkami a červenými záznamy o neuspokojivém chování. Přestože jsem mezi spolužáky značně stoupl v ceně, nenašel jsem odvalu vystoupit s tímto hodnocením doma. Bylo třeba přistoupit k činu, protože matka byla stále dotěrnější a vyžadovala přehled studijních výsledků. Proto jsem ve škole vyhlásil ztrátu žákovské knížky a pro doma jsem dva kritické listy slepil k sobě. Na druhou stranu listu jsem si pak udělil hodnocení úspěšného žáka včetně podpisů učitelů u známek a několika pochval. Mé grafologické schopnosti byly natolik dobré, že nevyvolaly podezření.

Mezitím jsem ve škole vyfasoval novou knížku. Bohužel moje ješitnost mě vedla k tomu, že jsem chtěl pěkné čtvrtletní vysvědčení ze staré knížky přepsat do nové a lenost k tomu, že jsem to stále odkládal. Přitom jsem obě knížky současně nosil v atlasu až do doby, kdy matka jednou brzy ráno provedla jednu z namátkových kontrol školní tašky a atlas otevřela. Okamžitě mě probudila a žádala vysvětlení. Bylo jasné, že nyní musím předvést vrcholnou ukázkou diplomacie. S pláčem jsem přiznal, že se mi v tašce vylilo lepidlo pro ruční práce a já se bál to ve škole přiznat. Matce se sice podařilo listy rozlepit, byly ale tak poničené, že některé pětky nebyly čitelné a poznámky úplné. Přesto se rozhodla jet se mnou do školy. V autobusu se mě všichni moji kamarádi při pohledu na matku zřekli a ta mě dofackovala až do sborovny školy. Tam nejprve vynadala mé třídní Kučerové za to, že nás nutí takové pomůcky jako lepidlo nosit v tašce domů. Ta jí pro změnu za neustálého kroucení mého ucha a vytrhávání vlasů sdělila, jak si ve skutečnosti stojím a že jsem zralý pro polepšovnu. To mamince vyrazilo dech a slíbila mi peklo, až přijdu domů ze školy a ona z práce.

Cesta ze školy byla nekonečná, i když jsem věděl, že matka ještě nebude doma a že mám čas se připravit. Ze všech nápadů jsem nakonec uznal za nejlepší zavřít se na dvůr na záchod a v případě, že mi neodpustí, skočit do něj. I když jsem věděl, že přijde domů až v pět hodin, zavřel jsem se tam už v půl druhé. Protože jsme již v té době měli splachovací záchod v domě, nenašel mě ani otec, který se vrátil z práce dřív než matka, ale o ničem nevěděl. Když přišla maminka, vše mu řekla a začali mě hledat. Matka věděla, že bych její zákaz opustit dům nikdy neporušil a že musím být poblíž. Hledali, volali, vyhrožovali, prosili, až jsem se ozval ze starého záchodu. Pod slibem beztrestnosti jsem neskočil do žumpy, jak jsem původně

mínil, ale vylezl jsem ven. Co se pak dělo, je pouze pro nejotrlejší. Rozhodně si myslím, že takto se vlastní děti netrestají.

Zajímavé, že z této události mojí matce utkvělo v paměti pěkné hodnocení na mnou vyrobené stránce a rozhodla, že pokud nemůžu rovnou na vysokou školu, budu studovat na gymnáziu. Všechny mimo ní překvapilo moje přijetí. V jejích očích jsem byl budoucí inteligent, což zakládá povinnost mít hudební vzdělání. Okamžitě mě proto přihlásila do hudební školy na klavír. Skutečně jsem měsíc chodil na hudební teorii až do okamžiku, kdy jsem poprvé zasedl za klaviaturu a učitelka mi řekla, abych příště nechodil, pokud si nevyčistím nehty. Tak jsem už nepřišel a svět ztratil nového hudebního génia. Až do prázdnin jsem ale poctivě fasoval peníze na školné, což mi dovolilo náležitě oslavit konec studií na základní škole.

Středoškolská léta znamenala období dospívání, her a malin nezralých, což jen prohloubilo rozpor s rodiči o nárocích mladého muže. Zatímco jsem vyžadoval zvýšenou míru osobní svobody a finanční nezávislosti, nesměl jsem s kluky na čundr, ani přes weekend za vsí pod širák a na odpolední čaje do Velvar jsem dostával pět korun, z toho tři na vstup a dvě na limonády. Díky kamarádu Vaškovi, který se učil horníkem a měl pěkné peníze, jsem však vždy šel domů náležitě naladěm. Tehdy také matka rozhodla, že vzhledem k tomu, že jsem inteligent, musí být součástí mé garderoby klobouk, což nebylo s ohledem na velikost mé hlavy jednoduché realizovat. Když jsme konečně sehnali odpovídající velikost, dost neuváženě mě přinutila vzít si ho na první čaje, čímž mě značně zesměšnila. Proto jsem přivítal nápad, abychom s ním cestou do Velvar hráli kopanou. Tím jsem o klobouk přišel a matka do smrti věřila, že se někomu tolik líbil, že jej ukradl.

Tajný čundr.

Patnáctiletý student gymnázia těžce nese zákaz weekendu s kamarády pod stanem, zvláště, když se jelo necelé dva kilometry daleko, na Chržín pod hřbitov. Samozřejmě hned vedle hospody. Proto jsem se rozhodl pro protest a když doma všichni usnuli, skočil jsem na Pionýra a jel jsem za kluky, rozhodnut vrátit se do pěti hodin, kdy vstával otec.

Snaha dohnat kamarády v konzumaci byla brzy naplněna, kytara brnkala a celý život byl nádherný až do chvíle, kdy nás začaly napadat věci. Krátce po půlnoci nebylo čím topit, tak se rozhodlo jít na hřbitov pro voskované kytky. Na hrobech jich však bylo minimálně, proto jsme stanuli před márnicí. Někdo z nás urazil zámek, pak jsme ale stáli nerozhodně na prahu a nikomu se nechtělo dovnitř. Svítili jsme dovnitř baterkami, až u jedné zdi padlo světlo na máry plné voskovek. To rozhodlo. Vběhli jsme dovnitř a v tu chvíli nesl každý z nás náruč plnou. To byl oheň. Bohužel se v mé náruči našly popruhy pro spouštění rakví do hrobu. Nikdo se mnou nechtěl jít je vrátit a sám jsem se bál. Až věčný dobrodinec Vráťa Hájků je se slovy „vyser se na ně“ vhodil do ohně. Za chvíli začalo svítat a rozhodlo se, že jedna parta půjde Pavízovi do zahradnictví na okurky a druhá, tedy já a Vašek

půjde do drůbežárny ulovit ke snídani kohouta. Jako lovci jsme byli báječní a brzy dobře mířená Vaškova trefa kamenem na kohoutovu hlavu ukončila jeho život. K ohni jsme se vrátili jako vítězové.

A pak už začalo jenom to zlé. Nejprve nikdo nechtěl oškubat kohouta, tak jsme ho zakopali. Za chvíli přiběhl Pavíza a klackem nás všechny zmlátil až do modřin. Okurkáři mu totiž rozšlapali několik oken a celou cestu zpět až ke stanu značkovali slupkami z konzumovaných okurek. Samozřejmě, že jsem domů přijel a oba rodiče již byli vzhůru. Další výprask. Kolem osmé přišel předseda JZD, aby mamince oznámil, že nás viděl při ubití kohouta. Další výprask. Ale nejhorší situace nastala odpoledne, kdy jsem povinně musel na pohřeb staré Vinšové. Farář už po druhé mlel svou řeč a hrobník Bláha stále ještě sháněl po vsi provaz na spuštění rakve do hrobu. Být zmlácen na hřbitově při pohřbu je ponižující. A devadesát korun na nové popruhy jsem si musel tvrdě v JZD odpracovat.

Jak jsem národní školu absolvoval výborně, měšťanku už jen jako lepší průměr, tak na gymplu i díky svému klackovství a masivnímu záškoláctví jsem byl jenom průměrný. Například v jedenácté třídě jsem měl neomluvených tři sta šedesát hodin, z nichž většinu jsem trávil smysluplně v hospodě Pod Hostivítem při výuce alkoholismu a mariáše. Díky této průpravě jsem v obém dodnes dobrý. Zaplať Bůh za třídní profesorku Šťastnou. Když jsme den před závěrečnou konferencí, kdy bylo jasné, že na tolik hodin omluvenky neseženeme, s dvěma stejně situovanými spolužáky ukradli třídní knihu, těsně před spálením jsme zjistili, že všechny hodiny proškrtna jako omluvené. Stejně tak ona mě přemluvila, abych nechodil na vysokou a poradila mi filmovou průmyslovku v Čimelicích. Bylo jí jasné, že díky své lenosti nikdy vysokou školu neudělám. I toto období bylo provázeno mnoha matčinými výprasky. Každý by pomyslel na týrání dítěte, já jsem však mámu pochopil vždy, když jsem se marně snažil zakoupit jakoukoli pokrývku hlavy. Kdykoliv se na mě podívala, musela dostat vztek při vzpomínce na potíže, které jí velikost mé hlavy způsobila při porodu.

Čimelice byly něčím zcela vyjímečným, neboť jsem byl daleko od domova, a díky věku jsem měl různé výhody, jako byly nekontrolované příchody z hospod. Poprvé jsem měl pravidelné kapesné. Dva roky zde prožité patří k nejhezčím, byla doba Beatles a Starců na chmelu. Žádná z epizod nevybočovala z řady, aby stála za zaznamenání, přesto by z toho mohla být pěkná kniha.

Po Čimelicích jsem nastoupil Na Barrandov k filmu, ale za měsíc jsem byl povolán do služby k Hradní stráž. První rok služba jako řemen, nehybné stojky před hradní bránou nebo několikahodinové audience při vítání státníků. Druhým rokem jsem se stal knihovníkem, fotografem a promítačem praporu a vojna se stala snesitelnou. Každý třetí den jsem sloužil dozorčího kuchyně, takže jsem přibral za ten rok šestnáct kilo.

Trampota vojenská.

Přišlo jaro 1968 a já byl určen velitelem odloučené skupiny čtyř mužů, kteří odjeli na dva měsíce provádět údržbu budovy zámku v Lipové u Šluknova, která v létě sloužila jako výcvikové středisko Hradní stráže. Mimořádný zážitek zvláště díky vysoké relativě a množství děvčat, kterými je Šluknovsko proslulé. Bohužel díky nedostatku mužů zde vládne masivní promiskuita doprovázená mnoha pohlavními chorobami. Ačkoli tu byl ze strany děvčat neobvyklý zájem, schovával jsem si své neposkvrněné panictví pro děvče zvláště vybrané. Nejvíce mi imponovala jistá Monika, pro kterou jsem denně kradl na místním hřbitově květiny, ale nemohl jsem dosáhnout úspěchu. Až přišel den D. V nedaleké Lobendavě, mimochodem nejsevernější obci v ČR, byla zábava. Vytáhli jsme s kluky traktor, který zde stál v garáži a vyjeli tančit. Na sále stovka děvčat volných a dvacet párů, takže nebylo nezvyklé vidět tančit dvě děvčata spolu. A najednou vešli čtyři elegáni v uniformě Hradní stráže. Okamžitě jsme byli rozebráni ke stolům a já měl to štěstí, že jsem seděl vedle Moniky. Stále jsme spolu tančili a přede mnou se otevíraly netušené obzory. Protože jsem měl z již slíbeného styku trochu strach a navíc jsem prožíval fantastické chvíle, mohutně jsem obojí zaléval alkoholem. Při jednom tanci jsem Moniku roztočil tak rychle, až jsem se jí utrhl a po zadku zajel pod stůl. Ihned se objevila ruka se sklenkou vína a já pokračoval pod stolem v přípravě na sex. Zanedlouho jsem ztratil vědomí a další znám již jen z vyprávění mých kamarádů. Na místě, kde jsem byl uložen pod stolem, seděla největší coura ze širokého okolí. Já jsem jí vyprávěl o štěstí, které mě čeká a ona mi slíbila daleko bohatší zážitky. Ačkoli se mě snažili kluci vyrvat z její moci, bránil prý jsem se s výkřiky, že jdu spát do peřin. Když jsem procitl z bezvědomí, zjistil jsem, že prožívám první sexuální zážitek a nejsem u toho. Otevřel jsem oči a zhrozil jsem se, když jsem se hnul, cítil jsem nesnesitelný pach. Okamžitě jsem popadl hadry a vystřelil, ačkoli mi Maruška slibovala manu nebeskou. Celou cestu jsem šel podle potoka, každou chvíli se svlékl a vlezl do něj, protože jsem sám sebe nemohl cítit. Když jsem přišel na zámek, zahnali mě kamarádi do jiného pokoje, dokud jsem nevyčpěl. Za čtrnáct dnů po tomto vstupu do dospělosti jsme se vrátili do Prahy a jako všichni, kdo se vraceli ze Šluknovska, podnikl povinné vyšetření u lékaře. Přemlouval jsem lapiduchy, s nimiž jsem bydlel na jednom pokoji, aby mě ze známosti nechali, protože necítím žádné potíže, ale nenechali se přemluvit. Sotva jsem stáhl trenky, začali se hrozně smát a pinzetou tahali podivné malé motýlky. Okamžitě došlo k oholení a desinfekci. Nejhorší chvílka mě však čekala za okamžik, kdy jsem musel se všemi osobními věcmi a ložním prádlem zabalenými do rance z deky, oděn pouze v trenýrkách, nastoupit na nádvoří zrovna v době, kdy šel celý prapor na oběd a tak všichni viděli a věděli, že už mám prvotní sex za sebou.

Na konci vojny jsem prožil srpen 1968, velice silný zážitek zvláště pro vojáka. Poté jsem odešel z vojny zpět na Barrandov a začal své krásné spolužití s uměním a umělci.

Nové sako.

Po návratu z vojny usoudila moje pečlivá maminka, že člověk pohybující se v uměleckých kruzích, musí nutně vlastnit sako. Dala mi proto čtyři stovky, abych si nějaké hezké koupil a přivezl jí ho ukázat. Okamžitě po dojezdu do své hospody na Zlíchově jsem uspořádal pro své stále spolustolovníky hostinu a sako proteklo našimi hrdly. Dva roky jsem matce vyprávěl, jaké jsem si koupil pěkné sako, ale zapomněl ho v Praze, nebo půjčil kamarádovi na svatbu, až mě začala podezřívat a bylo třeba jednat. Naštěstí jsme dodělali film Ucho, za který jsem dostal prémie a zakoupil jsem přesně takové sako, jaké jsem mamince mnohokrát popsal. A okamžitě jsem jel domů jí ho předvést. Přišel jsem na dvůr zrovna ve chvíli, kdy se švagrem cpala naší kozu do kufru Žigula, neboť se prskala a potřebovala kozla. Ta koza. Maminka zběžně koukla na sako a hned mě vybídla, ať s nimi jedu do Sazené ke kozlovi. Po příjezdu jsme vyndali kozu z kufru celou zmačkanou a evidentně bez chuti k páření. Kozel byl Bivoj a neustále se to snažil koze dokázat. Ta ale vzdorovala, proto mě matka vybídla, ať pod kozla sáhnou a dám koze ocas stranou, aby měl volnou cestu. Sáh jsem pod kozla, tem mi zasunul svůj šíp do rukávu a když cítil, že je v díře, vypustil celou svou zásobu potomstva do mého rukávu. V tu chvíli jsem páchl stejně jako kozel. Po návratu domů jsem nebyl pro zápach ani vpuštěn do hospody a sako jsem musel vyhodit. To, které jsem si ráno koupil. Za čtrnáct dnů maminka odvezla kozu ke kozlovi za traktorem na pláťáku a připustila ji regulérně i bez mé pomoci a mého saka.

Na všechny předchozí příhody jsem byl sám pouze se svými nerozlučnými, ale matkou nevíтанými kamarády. Pak již začíná období, kdy jsem svěřil svůj osud do rukou jedné z žen a do dneška poslouchám, že nevzít si ji, skončil jsem v kanálech s lahví rumu u huby a ona mohla vlastnit vilu a pláž na Havaji.

Seznámení s manželkou.

To bylo 27.10.1972. To datum je nezapomenutelné jednak proto, že jsem viděl poprvé svou milovanou, jednak proto, abyste viděli, jak hovězí byl můj generální nápad toho večera.

V té době jsem pracoval na Barrandově jako asistent kameramana, točili jsme zrovna herecké zkoušky na Tři oříšky pro Popelku a já, ačkoli jsem bral 1.300,-Kč bttto, jsem opovrhoval celým světem, protože jsem kamarádil s Líbou Šafránkovou, Láďou Menšíkem a jim podobnými. Bylo mi tehdy 26 roků, byl jsem svobodný a chlastal jsem extraligu. To byly důvody pro mou sestru lékařku, aby mě oženila. Protože tehdy všichni snobští venkovani pořádali slavnostní večere pouze v Čínské restauraci v Praze, vymyslela opožděnou oslavu švagra svátku v této restauraci a na ni pozvala dvě svobodné zdravotní sestry ze svého oddělení a mě zavolala do Prahy. Věděla, že dobrý žvanec, zvláště zadarmo, nikdy neodmítnu.

Samozřejmě jsem před 18. hodinou, kdy Čína otvírá, stepoval netrpělivě na chodníku ve Vodičkově ulici.

Proti mému očekávání z auta vystoupila dvě neznámá děvčata a já měl pouhou desetikorunu na jeden karafiát, který šatnářka nabízela. S nonšalancí světáka jsem děvčata přesvědčil, že v uměleckých kruzích se kupuje jenom jedna kytka a ta se při odchodu nechá na stole. Stejně tak bylo pro mou pověst důležité, abych dal najevo, že tady jsem doma, proto jsem si musel objednat k jídlu něco, co normální smrtelník vůbec nezná. Zatímco si ostatní objednávali švej, maso dvou barev, štěstí a jiná báječná jídla, já si poručil jako předkrm černé vejce a nato žraločí ploutve. Ani jedno se nedá pozřít.

Ke cti mi slouží, že jsem z obou alespoň ochutnal a pak jsem přítomné upozornil, že je v Číně běžné ochutnat ze všech jídel na stole a sežral jsem holkám půl večere. Seděl jsem mezi nimi a ačkoli se mi moje budoucí žena líbila podstatně víc, nevěřil jsem, že bych ji mohl získat. Proto jsem pod stolem osahával obě synchronně. Také později na zadním sedadle auta jsem dělil svou pozornost na obě strany stejně.

Když jsme přijeli do mého bydliště na Uhách, kde obě přenocovaly, ohlásila moje sestra svou i švagrovu únavu, nabídla nám svůj bar a odešla spát. Protože už tehdy dostávali doktoři samé lepší flašky, mohl jsem před děvčaty i nadále budovat svou pověst člověka z velkého světa. A po vypité lahvi gruzínského koňaku obě uvěřily, že ve velkém světě je tou nejběžnější věcí jít se vykoupat v noci nazí do místního rybníka. Vše se zdárně vyvíjelo a mě čekaly zážitky z nejkrásnějších. Jana, která se mi nelíbila, by se klidně svlékla už doma, Věra dělá fóry dodnes.

Kolem druhé hodiny ranní jsem obě děvčata zavedl na místo, kde vedle sebe jsou dva rybníky. Jeden, stoletý, zanedbaný, obrostlý vrbami, plný větví a ondatr, druhý nový, udržovaný pro chov ryb a léta využívaný ke koupání. Nevěděli jsme, jak začít se svlékáním, proto holky navrhly, že postupně každý jednu součást oděvu až do naha. A zase problémová Věra měla svlečeny rukavice, šálu a šperky, když já už stál na břehu, jak mě pán Bůh stvořil (to je jen výmluva, takhle jsem se znetvořil sám). Sice byla tma, že nebylo na dva kroky vidět, přesto mě přemohl stud, tak jsem se rozeběhl a skočil efektní šipku do rybníka. Ještě jsem slyšel obdivné zahučení a pak ... plác, rána, plná huba bláta. Bohužel jsem si v té tmě nevšiml, že je rybník vypuštěný. Příští den byl výlov a já to nevěděl. Vylezl jsem ven naštvaný, zasraný vrstvou bahna, ožralý a děvčata si cvrnkala smíchy do kalhot. Vlezl jsem do toho vedlejšího starého rybníka, abych spláchl alespoň to nejhorší, rychle oblékl a alou domů. Ani pomyšlení na čuňáčinky.

Po vyspání dopoledne jsme se šli s děvčaty podívat na místo činu. Rybník byl již sloven, přesto blátem táhla rojnice chlapů, protože takovou díru do bláta může udělat jenom kapitální sumec. Nenašli ho a holky mě nepráskly. Za tři a půl měsíce jsem si Věru vzal a nedávno jsme spolu slavili 31 let manželství.

Myslím, že jsem vyčerpal veškerou tvůrčí energii, ale nikoli inspiraci, neboť můj život u filmu, stejně jako s tchyní zanechal několik nesmazatelných stop. Ale o tom až někdy jindy.

Hlava II. Éra barrandovská

Začátky mladého umělce.

Krátce před vojnou jsem nastoupil jako asistent kameramana na Barrandově, ale než jsem se stačil zapojit do filmové práce, rukoval jsem. Po dvou letech jsem se hlásil na vedení výrobních štábů s rozhodnutím něco konečně udělat s českým filmem a získat pro něj světovou slávu.

Šéf výrobních štábů mě přesvědčil, že okamžitě potřebuje asistenta produkce a se svým vzděláním na filmové škole v Čimelicích můžu úspěšně zvládnout i tuto práci. Moje touha pohybovat se mezi umělci byla nezměrná, proto jsem přikývl. A tak jsem nastoupil do produkce pana Vejříka do přípravy filmu Karla Kachyni **Muž na ulici**. Asistent produkce je v podstatě děvka pro všechno za minimální plat, který stejně tak rozvážel hercům scénáře, jako běhal šéfům pro svačinu, nosil natočený materiál do střižny, stejně jako vyvolaný z laboratoří do projekce. Když nastaly první natáčecí dny, hrdě jsem se nosil v blízkosti národního umělce mistra Šmerala, ačkoli jeho denní plat byl o něco vyšší, než můj měsíční. Každé ráno mi pan produkční dal pětikorunu a poslal mě taxíkem na Náměstí republiky, kde jsem ji musel vhodit do pokladny u svatého Floriána a pomodlit se za pěkné počasí. Když se natáčelo na střeše Bílé labutě, dával mi pan režisér Kachyňa, s nímž jsme si padli do oka, za úkol, abych ze střech poloviny vnitřní Prahy odehnal holuby, kteří mu rušili kompozici, nebo do dvaceti minut zařídil, aby na Petrské věži, která se kdesi v pozadí mihla záběrem, bylo deset hodin a ne aktuálních patnáct. Splnit tyto úkoly do puntíku jsem bral jako věc osobní cti, ačkoli mi mnoho zkušených spolupracovníků radilo, ať se na to vyseru, že to stejně nikdo v záběru nepozná a jestli bude divák hledat takové chyby, stojí film za hovno. Na mnoho dalších let byl pro mě pan režisér Kachyňa osobností vysoce uznávanou už proto, že jsem s ním spolupracoval na několika filmech. U filmu asistentské funkce po skončení natáčení zřídka kdy zůstávaly v jednom štábu a tak bylo nezvyklé spolupracovat na několika filmech za sebou.

Mě však potkalo to štěstí, že Kachyňa s celou partou rozjel natáčení filmu **Ucho**. Byl rok 1969 a film byl považován za protistátní. Přesto ještě nenašel nikdo odvahu natáčení přerušit, pouze jsme byli pod ostrým dohledem STB. Pro mě byl obsah filmu šuma fuk, mě nejvíc hřálo, že hlavní představitelé, tehdy manželé paní Bohdalová a pan Brzobohatý často vyžadovali mé služby a že jsem již byl jako zkušený asistent využíván i pro složitější úkoly. Zvlášť při natáčení v exteriérech, kde jsme neměli za sebou zázemí Barrandova. Takže když si paní Jiřina zapomněla doma speciální podprsenku, byl jsem vyslán, abych ji rychle někde sehnal, když si zapomněla v Praze peníze, půjčil jsem jí na cestě z letiště v Gottwaldově do Kroměříže na svačinu a cigarety 65 korun, které jsem dodnes nedostal a další podobné důvěrnosti.

Zmíněná Kroměříž byla mým prvním velkým a nezapomenutelným exteriérem. Byl jsem tam vyslán týden předem, abych připravil v hotelu Haná pro celý štáb ubytování, produkční místnost s telefonem a na zámku, kde se točilo, kostymérnu, maskérnu a rekvizitárnu. Měl jsem spoustu času a jako ten od filmu i u personálu hotelu zvláštní přízeň. Tak se stalo, že již po dvou dnech jsem nespal na hotelu, ale na šestilůžkovém pokoji ubytovny servírek a kuchařek ve vedlejším domě. Zvláštní kouzlo pro mě měly speciální porce snídaní a večeří, které jsem za podávané výkony dostával. Nádherné dny a holky na sebe vůbec nežárlily.

Přijel štáb a mě nastala práce. Samozřejmě, že po dlouhé cestě všichni zasedli ke stolům a začali vydatně konzumovat. Později jsem zjistil, že pro každý štáb první den na exteriéru znamená bohapustou pijatiku, končící excesy, za které by obyčejný občan byl předveden, kdežto filmaři se bavili. Protesty personálu vyvolal pouze čin pana kameramana Illíka, jenž snědl růžová poupata z váz na všech třiceti stolech. Při té příležitosti jsem se dozvěděl, že je to jeho libůstka, dokonce dva roky před tím snědl skriptce ze štábu těsně před svatebním obřadem polovinu bílých karafiátů ze svatební kytice.

Dva měsíce nádherných exteriérů sklončily, film byl sestříhán, smíchán, ozvučen a uložen do trezoru, aby spatřil světlo světa až po třiceti letech.

Po letním a podzimním extempore v Krátkém filmu, kde jsem asistoval na **Kamarádech** režisérky Vlasty Janečkové s nezapomenutelným Válečkem Marka Ebena, jsem byl povolán na Barrandov, abych nastoupil do štábu filmu **Babička** režiséra Antonína Moskalyka. Celé přípravné období jsem pracoval v produkci, ale týden před odjezdem na exteriéry do Babiččina údolí zjistil kameraman Šámal, že nemá asistenta a tady jsem se chopil příležitosti a dostal se k původní touze, ke kameře. Minutu poté, co mě nechal Šámal na vedení Barrandova převést do jiné kategorie, jsem nastoupil do kamerového oddělení, abych se za pět dnů naučil zacházet s oběma kamerami, objektivy, transfokátorem, filmovou surovinou a mnoho dalších dovedností. Pátý den jsem již na vlastní odpovědnost fasoval a balil vše potřebné. Když jsem přišel v pondělí k nakládání, sdělila mi děvčata z kamer, že pan kameraman změnil jednu z kamer za typ, který jsem vůbec neznal. Technici mi narychlo vysvětlili její funkci, prokoušeli mě a již jsme bezstarostně ujížděli do nádherně rozkvetlé a májem prosluněné přírody Českoskalicka. Na starém bělidle jsme vyložili veškerý materiál a odjeli se ubytovat do 50 km vzdáleného Šerlišského mlýna v Orlických horách. Nástupní večírek s opulentní pijatikou skončil poté, kdy nám číšník oznámil, že nás nebude obsluhovat a jde spát, protože jsme holé prdele a nic z nás nemá. Já s řidičem jsme ho poměrně vydatně zmlátili a klapka mu prokousla kůži na zádech. Druhý den jsme odjeli na Staré bělidlo točit s fantastickými herečkami paní Kurandovou a šestnáctiletou Líbou Šafránkovou. Nádherné počasí z tohoto dne nás provázelo po celý exteriér. Hned po ránu Šámal zkontroloval mou práci, protože se díky mé krátké přípravě zaručil za dohled a pak mi nabídl, abych už večer nejezdil na Šerlich, kde nás čekaly nepříjemnosti, ale bydlel s ním a rodinou režiséra na loveckém zámečku nedaleko placu (místa natáčení). Rád jsem nabídku přijal a prožil nádherné léto v Ratibořicích. Ne však všechny dny byly idylické. Osmý den natáčení v rozkvetlé přírodě přišla z Prahy zpráva, že veškeré denní práce jsou silně poškrábané a proto nepoužitelné. Nastal

pravý tajfun, protože stromy již odkvétaly a zjišťoval se viník, který musel být samozřejmě od kamery. Šámal přišel na to, že celou dobu natáčení špatně zavádím filmový pás přes poslední kladku v kameře a tím způsobuji jeho dření o hranu kamery. Celé odpoledne, večer i noc se řešilo, co dál. Tady mě Šámal nesmírně podržel, rozhodlo se, že se vše musí přetočit bez narušení harmonogramu a rozpočtu filmu. Druhý den se nakoupilo v Centrofluoru Dolní Poustevna několik set tisíc umělých květů, které kluci od stavby neustále navazovali do vzdálenějších záběrů, v Orlických horách, kde je jaro později, se koupil ovocný sad, uřezané kvetoucí stromy se vozily na plac a sázely před kameru a malíři pozadí ve velké vzdálenosti stříkali stromy na bílo a na růžovo. Prostě malér za půl milionu, ale dvě třetiny musely uhradit Laboratoře, které o něm věděly již druhý den, ale neoznámily jej. Jinak jsme film s již menšími běžnými malérky úspěšně dokončili a byla to pro mě jedna z nejkrásnějších prací.

Na zimu jsem se opět vrátil do štábu ke Kachyňovi, abych asistoval kameramanu Illíkovi na filmu **Vlak do stanice Nebe**. Půl roku života přes den v pustinách kolem Černého Váhu a přes noc v hotelu Jánošík v Liptovském Mikuláši. Mnoho průšvihů na hotelu, dřiny a mrazu na place, přesto jsem podobnou zimu ve dvou metrech sněhu nikdy před tím, ani potom nezažil. Mimo setkání s medvědem, kterého jsme vyrušili ze zimního spánku, také několik pěkných zážitků. Zvláště, když jsme týden před ukončením půlročního pobytu v hotelu zjistili, že v těsném sousedství je svobodárna zdravotních sester z blízké nemocnice. Sestry jsou zřejmě mým osudem.

Dva příběhy z natáčení stojí za zmínku. V prvním jsem vystupoval jako chladnokrevný hrdina. Točila se scéna, ve které partyzáni vyhazují do vzduchu železniční můstek. Dvěma kamerami, nelze opakovat. Několik desítek metrů od můstku jsme postavili obě kamery, nad ně jednoduchou ochrannou stříšku a celý štáb odešel tři sta metrů k lesu. Celý mimo mě, protože já musel zapnout kamery, dát se na úprk a až uslyším ránu, tak se otočit a případně uskočit. Zapnul jsem kamery, utíkal, slyšel ránu, otočil a ztuhnul. Přimo na mě letěly dva pražce. Chtěl jsem uskočit, ale nemohl jsem se ani hnout, což zřejmě bylo moje štěstí. Oba pražce za zapíchly do sněhu a louky ani ne metr ode mě. Od lesa se ozývaly výkřiky úžasu a uznání a pro tento den jsem byl jmenován hrdinou. Nikdo netušil, že jsem v tu chvíli nebyl strachy schopen pohybu a že jsem si nebyl jist, jestli to pod dvojími spodky je pot nebo jestli mi povolil svěrač.

Druhá historka se stala při natáčení jedné z finálních scén filmu. Záběr začíná na dřevěné ceduli u kolejí s přeškrtnutým nápisem Himmelstadt a vedle rukou připsaným Nebe, záběr se rozjíždí na velký celek, ve kterém za koleji je kopec s velkou loukou a pak lesem. Zprava do záběru vjíždí mašinka, třikrát zahouká a zpoza každého stromu v dálce se vyloupne partyzán, běží loukou dolů a křičí Hurá, protože mašinka veze zbraně. Doběhnou, konec záběru. Kachyňa poslal padesátku partyzánů šestikilometrovým obloukem do lesa, aby mu nepošlapali neposkvřněnou sněhovou plán. Zároveň pověřil pomocnou režisérku, aby zajistila někoho, kdo půjde s partyzány zaručit bezproblémový záběr, ve kterém vyběhnou všichni včas a nikdo neupadne. Asistent režie Kája Brchel byl ten, komu byla svěřena odpovědnost. Kostymérky ho oblékly do partyzánského obleku a pláště a

vyrazili. Za dvě hodiny byli na místě a začal záběr. Po zahoukání mašinky vyběhli partyzáni, první v čele v mohutných kotrmelcích, v nichž se pravidelně ukazovaly červené trenýrky s černými lampasy. Stále však řval Hurá. Kachyňa zesinal, během několika vteřin rozcupoval vlastního kulicha a zatímco nás ostatní dusil smích, řval slova, která jsou i pro mě obtížná napsat. Na otázku „, co je to za ču...? špitla pomocná režisérka „, rejžo, to je Kája Brchel“. Kalhoty kostýmu mu totiž při jeho prvním skoku praskly od pupku ke kříži, spadly na kotníky a z toho ten karambol. Když se trochu zklidnila situace, krásně vše zkomentoval herec Pepíček Koza slovy: „Typický Čech, prdel holou a řve Hurá!!“. Nakonec se záběr natočil i s pošlapaným sněhem.

Touha Sherlocka Holmese – málo zajímavý film Štěpána Skalského, který však pro mě byl prvním, při němž jsem se podíval za hranice, navíc letecky. Několik záběrů se totiž točilo na mysu Arcona, nejsevernějším výběžku NDR. Nervozita z první letecké cesty mě natolik přemohla, že v předvečer odjezdu, který byl v 7,00 ráno od Kotvy, jsem propil všechny české peníze, což nebylo žádné velké umění. Nechal jsem si pouze korunu na ranní cestu tramvají. Ráno jsem prováděl každodenní rituál, v němž jsem se pomocí studené vody přiváděl k vědomí z předešlé opice, když jsem pohledem na hodinky zjistil, že je deset minut před sedmou a v 8,00 startuje letadlo do Berlína. To jsem bydlel na Zlíchově, což je na letištiě přes celou Prahu odhadem 30 km. Taxikář souhlasil až po oběti 50,-DM, letištní službu jsem uprosil, aby mě vpustila přes již uzavřený vchod na plochu, letuška mi s úsměvem otevřela dveře do letadla a tak jsem mohl prožívat první cestu do zahraničí. Přes berlínské letištiě Schönefeld, kde jsem budil pozornost tím, že během necelých dvou hodin čekání na vnitrostátní linku jsem vyhltnul čtrnáct třetinkových piv, na ostrov Rujana s ubytováním v luxusním hotelu. Poprvé jsem také viděl opravdové moře, takže jsem jednak ochutnal slanou vodu a poté si zkusil zaplavat. Když jsem byl asi 100 metrů od břehu, začaly mě v ledové vodě Baltu chytat křeče a navíc jsem zjistil, že mě vlny odnáší od břehu. Byl květnový podvečer a nikde ani noha. Ve strašné panice jsem naprosto vysílený dorazil ke břehu, kde jsem dlouho ležel na písku a brečel.

Přes několik srágor jsem byl na podzim 1972 povolán opět k Illíkovi, který začínal s panem režisérem Václavem Vorlíčkem točit **Tři oříšky pro Popelku**. Byl jsem asi tři týdny čerstvě a beznadějně zamilován do své budoucí ženy Věry, když jsem odjížděl do NDR, kde se točily veškeré ateliéry a exteriéry královského zámku (Moritzburg u Drážd'an). Cesta tam autobusem byla poznamenána konfliktem na hranicích, když němečtí celníci trvali na vrácení Jirky Krytináře, protože má v pasu chybný údaj o výšce – 105 cm. Jirka uraženě odmítal jít se jim ukázat, až jsme ho museli z autobusu vynést a předvést vykuleným celníkům, jinak bychom neodjeli. V Berlíně jsme se ubytovali poblíž DEFA v hotelu Cecilienhof, v němž se v roce 1945 podepisovala Postupimská dohoda. Zámecká zahrada ležela na břehu několikakilometrového jezera a padesát metrů za hotelem čněla známá Berlínská zeď. V poměrně tvrdé zimě bylo jezero zamrzlé a každou sobotu a neděli na něm ruští vojáci ve stovkách posedávali u vysekaných děr a lovíli na metrovém vlasci s malým háčkem a drobkem chleba na konci asi 15 cm velké rybky. Při

procházkách po jezeře vymyslely Helena Růžičková s Danou Hlaváčovou fórek, do kterého zatáhly mě a rekvizitáře. V ateliéru se točila hostina připravená na statku pro průjezd královské družiny. Součástí stolu byli také dva asi pětakiloví kapři. Když se hostina dotočila, sebrali rekvizitáři kapry, do nichž tři dny v ateliéru prala světla a přitáhli je na hotel. Už se skoro rozpadali a pěkně páchli, ale pro náš záměr vyhovovali. V sobotu po snídani jsme vyrazili na jezero a kapry jsme měli pod bundou. Na Heleně to ani nebylo poznat. Na dvoumetrovém provázku jsme měli ohnutou stovku hřebík, kladivem z autobusu jsme vyrubali do ledu díru a na hřebík jsme nandali kouli chleba jako pěst. Hodně jsme při tom halasili, aby si nás vojáci všimli. Když jsme spouštěli obří návnadu pod led, smálo se kolem nás už několik desítek vojáků. Trochu jsme dostali strach, ale skončit se nedalo. Sedli jsme na bobek a vyčkávali. Vojáci se rozešli ke svým dírám. Když už si nás nevšimli, rozestavili jsme se kolem díry, Helena vyndala jednu rybu, tu jsme rychle navlékli na hřebík a spustili pod led. Pak proběhlo divadlo s přetahováním a vytažením. Skákali jsme kolem kapra, až jsme ho utloukli a rychle ho před přibíhajícími vojáky strčili do igelitáku, jinak by podle jeho vzhledu okamžitě poznali boudu. Měli oči navrch hlavy a nechtěli věřit, ale potěžkat jsme je nenechali. Jenom jsme pořád říkali :“ Maleňkyj chleb, maleňkaja ryba, bolšoj chleb, bolšaja ryba.“ Po chvíli se rozešli a my už nenašli odvahu opakovat vše s druhou rybou a rychle mizeli. Při tom jsme si všimli, že jejich návnady značně vzrostly.

Pobyt v NDR jsme měli zajištěn velmi pěknými dietami 35 DM na den. Mnohé z nás to vedlo k nezřízeným ochutnávkám drahých alkoholů, někteří však jako vždy baštili na hotelu salám z domova a zapíjeli jej vodou z vodovodu, aby mohli pro své rodiny připravit milionářské vánoce. Tak se stalo, že jsme odjížděli 21.12. domů a moje služba od kamery Zdeněk potřeboval přes hranice přepravit asi 30 metrů záclon, 6 párů dětských bot, pro sebe jedny krásné černé lakýrky a za zbytek, který nedokázal jinak utratit, asi 3 kg vážené čokolády. Nastal problém, kterak ošálit zvláště ostražitě německé celníky. Osvětlovači a chlapci od kamery měli na každém filmu pro přepravu sebe i materiálu desetimístné Robury s velkým nákladovým prostorem, jaké tehdy používala česká pošta. Nacpali proto všechny věci za překližkové ostění v nákladovém prostoru, pouze lakýrky si Zdeněk vzal na nohu a své boty hodil před hotelem do odpadu. Když jsme příjížděli k hranicím, mrholilo se sněhem, bylo hnusně a v nás vzrůstala nervozita. Já jsem sice měl levný fén pro nastávající zapsán v celním prohlášení, přesto jsem nevěděl, jestli to projde. Na německé straně nás celníci vyhnali do té sloty a nechali nás přihlížet, jak neomylně a okamžitě odšroubovali ostění u nákladu a odnesli nenávratně boty a záclony. Milostivě Zdeněkovi ponechali čokoládu. Ten chudák přišel i o lakýrky, s nimiž se chlubil, že je koupil za dvě marky. Při stání v cahotě se mu na nohou rozpustily, protože to byly papírové boty pro nebožtíky do rakve. Mně fén prošel. Tato příhoda mě utvrdila v přesvědčení, že je rozumné nešetřit a všechno propít.

Také na Popelce jsem si prožil chvíle oslavovaného hrdiny. Pro natáčení scény, ve které kůň Jurášek pobíhá po sadu obskakovám štěkajícím psem, jsme měli vybrán sad mezi Klatovy a Švihovem. Kůň byl při tom jistě průhledným rybářským vlascem. V jednu chvíli se pes zakousl koni do nohy, ten se splasil, přetrhl vlasec a pelášil pryč. Koně prý si vždy pamatují cestu do stáje, proto se dalo

očekávat, že po velké oblouku v polích zamíří na silnici do Klatov, vedle níž jsme stáli s kamerou. Celý zbytek štábu byl na druhé straně sadu, odkud na mě křičel koňář Franta Michálek, ať si stoupnu doprostřed silnice a jenom rozpažím. Nic jiného. To nešlo odmítnout. Stoupl jsem si na silnici, rozpažil a už se na mě valil bílý kolos. Zatmělo se mi, protože to nešlo zastavit, ale nemohl jsem se ani pohnout. Zavřel jsem oči a očekával příchod bílé smrti. Najednou však tryskový klapot kopyt umlkl, já otevřel oči a na dosah ruky přede mnou stál Jurášek. Chytil jsem se ohlávky a on mě za obdivného potlesku odvedl k ostatní koním. Večer mi v hotelu Beránek podkoní pan Žák předplatil celou flašku vodky a všechny ženy se na mě usmívaly.

Ihned po skončení jsem přešel k Šámalovi na malou televizní komedii **Jsem přece šofér** s Lád'ou Menšíkem, Jirkou Hrzánem a Kát'ou Macháčkovou. Pohodové natáčení s hereckým koncertem zvláště obou mužů a gejzíry smíchu bylo dvakrát až třikrát denně přerušeno Menšíkovými záchvaty astmatu, které působily strašně. Jakmile však po uklidňující injekci pookřál, už to zas byl Menšík, jak jsme ho milovali. S desítkami historek, zážitků a vtipů, na které si bohužel vzpomněl někdy i uprostřed záběru a potřeboval nám je říct okamžitě, než je zapomene.

Následovaly několik méně zajímavých filmů, i když Dvořákovy **Slovanské tance (Hudeček, Šámal)** mě uchvátily nádhernou muzikou, na filmu **Muž z Londýna (Bočan, Šámal)** jsem se poprvé setkal s Pepou Dvořákem a Jirkou Krampolem a na televizním filmu **Břízky (Kubeček, Špelda)**, což byl film o sovětských ženách, které svým hrdinstvím přispěly k vítězství ve válce, s obsazením pouze ženským (Milena Dvorská, Gábina Osvaldová, Jana Březinová) a se štábem z 80% z žen. Točilo se na tankodromu Boletice u Lipna v březnu a dubnu, takže jsme si užili hrozné nepohody. Nálada ve štábu však byla fantastická, jakou jsem doposud nepoznal, zvláště, když 30.dubna ráno vyzvaly herečky všechny ostatní ženy k oslavě čarodějnic a za chvíli se na place objevilo šest litrovek rumu a dva kartony šampusu. Protože jsme byli na tankodromu, bez výjimky jsme rum i šampus lemtali rovnou z flašek. Fantastická oslava.

Přišel další z vrcholů mé filmařské kariéry, byl jsem pozván ke spolupráci na televizním seriálu **Chalupáři (Filip, Stahl)**. Nezapomenutelná a asi nejkrásnější práce. Celá plejáda špičkových herců a nesmírně příjemní režisér s kameramanem. Herecký koncert před kamerou střídaly různé špásy herců mezi sebou mimo scénu a tak jsem prožil od léta do zimy 1974 osm měsíců ve skvostné společnosti a díky profesionalitě pana režiséra Filipa i s podstatně vyšším platem, než doposud.

Po krátkém nicnedělání mě čekala na jaře další vynikající práce na filmu **Cirkus v cirkuse (Lipský, Kučera)**. Mimo jiné jsme léto prožili v Moskvě, kde se děj filmu odehrává. Z větší části v ruském státním cirkuse na Leninských horách vedle Lomonosovovy university, což se dá přirovnat k divům světa. Obrovská kruhová budova, železobeton a sklo, s centrální výměnnou manéží, kolem níž je kruhovitě pět cvičných manéží. Každou z nich by považoval kterýkoliv ze světových cirkusů za přepych. Pěkné diety nám umožnily pít vynikající ruský šampus na litry a cpát se desítkami různých zmrzlin. Jíst se však nedalo téměř nic, takže jsme každý

večer trávili v české hospodě na ambasádě. Pěkné diety a zásoba žvýkaček nám dávaly zažít pocity Američana v Česku, takže jsme si přiměřeně užívali. V té době jsem měl rok a půl syna, vezl jsem mu jako dárek tříkolku v podobě traktoru. Protože však byl konstruován pro ruské bohatýry, český synek, i když přerostlý, ho neušlápl, takže jsem ho musel tahat na provázku. Také jsem si v hračkárně koupil pouzdro na diplomy, což je v Rusku velmi potřebná věc. Dostávají totiž místo finančních odměn rády, medaile a diplomy. Stačí přijít včas do práce a máš diplom úderníka. Pro mě však měl červený tubus z tvrzené lepenky s koženým uchem zcela jiný a hlavně užitečnější význam. Každý večer jsem do něj uložil na ambasádě tři plzeňská piva na příští den. Jednou jsem dopoledne otevřel tubus na Novém Arbatu (náš Václavák) a měl jsem co dělat, abych utekl před rozezlenými Moskvany, když jsem místo očekávaného diplomu vytáhl pivo. Naprosto jsem znesvětil tento jejich symbol píle a inteligence.

V sobotu večer jsem přiletěl z Ruska a už mě doma ve Štětí očekával telegram, že v pondělí ráno odjíždím do Ostravy na film **Město nic neví (Klein, Stöhr)**. Štáb i kamery už jsou na místě, takže pojedu Volhou z Barrandova s panem režisérem Kleinem. Pan režisér se bál sedět vpředu, proto jsem si vedle kamaráda šoféra sedl já. Měl jsem sebou pouze malou tašku s osobními věcmi (i na dlouhý pobyt v Rusku mi stačila na osobní věci taška přes rameno) a v ruce futrál na diplomy, do nějž jsem pře odjezdem vložil dva lahváče, dvacet deka gothaje a tři rohlíky. Po průjezdu Hradcem jsem navrhl řidiči, že bychom mohli na sváču zastavit v motorestu Kujebák, ale pan režisér řekl, že odpoledne již točíme, tak jedem bez zastávky. Bez reptání jsem otevřel futrál na diplomy a začal tahat svačinu. Protože jsem se s panem režisérem viděl poprvé, nevěděl, co ode mne může čekat a v tu chvíli jsem myslel, že se zbláznil. Začal se válet smíchy po sedačce a hlasitě říhal. Když se zklidnil, vysvětlil mi, že z Prahy, kdy nasedl, neustále přemýšlel, co mám v tubusu, jakým titulem ho budu chtít ohromit, ale tohle nečekal. Největším vyznamenáním pro mě bylo, když příhodu na place vyprávěl a řekl, že takový fór by nevymyslel ani Žid a on je ortodoxní. V Ostravě na mě u kamery i u světel čekala parta dlouholetých kamarádů, takže tento exteriér se pro nás stal chlastací univerzitou. Táhlí jsme to v rumu a dal by se denně měřit na litry. Točili jsme velmi průměrnou a jednoduchou detektivku, takže jsme na to měli poměrně dost prostoru. První natáčecí den probíhal v hračkárně, kde jsme zakoupili hudební nástroje. Já soxofon s barevnými klapkami a s notami na jednoduché písničky v podobě odpovídajících barevných puntíků. Moje služby od kamery Olda pak malé housličky a Lád'a dětský bubínek. Za pár dní jsme se přes opilecký opar propracovali k několika vrzavým písničkám a s nimi jsme každého obtěžovali a žebrali rum. Často jsme za slib skončení produkce ten rum dostali. Největší úspěch jsme však zažili na krajské správě SNB, kde jsme měli mnoho natáčecích nocí. Jednou přišel do kartotéky malý, silnější pán a my jsme mu hned silně nažmolení začali vyhrávat. Pán nám poděkoval a odešel. Netušili jsme, že to je náčelník správy SNB Severomoravského kraje podplukovník Hýbl. On pozval na neděli elitu štábu domů na oběd a při povídání se rozhodla paní produkční, že se za naše chování omluví. Když však pan náčelník řekl, že ho to pobavilo, přisadil si náš šéf a největší rumový sponzor kameraman Stöhr, že běžně hrajem za rum. A tak druhý

den, když jsem v podvečer na ulici před Krajskou správou zakládal film do kazet, zastavila u mě policejní Volha, z ní vystoupil muž v uniformě s tehdy nejvyšší možnou šarží a předával mi půllitrovku rumu, kterou prý nám dluží za produkci. Za půl hodiny byla prázdná.

At' žijí duchové (Lipský, Novotný, Němeček) – jaro, léto 1976, další z filmů, jež mě naplňují nostalgickými vzpomínkami a film, jehož dialogy a hlavně písničky znaly moje děti nazpaměť. Film, v němž bylo použito do té doby nejvíce (54) triků hlavně díky jejich geniálnímu tvůrci kameramanu „Mulínkovi“ Novotnému. Během natáčení nás dvakrát navštívili tvůrci z Hollywoodu a nemohli uvěřit, že s pomocí několika zrcátek a jednoduchých nápadů lze vytvořit tyto pro ně nepochopitelné triky. Na tento film mám jednu trapnou vzpomínku. Točili jsme Jouzovu samoobsluhu v Mníšku pod Brdy. V tomto městě jsem často trávil závěr vojny v roce 1968, neboť jsem sem z Prahy jezdil za dívkou Boženkou spolu s kamarádem Pepíkem, který si svou dívku Danu ještě před skončením vojny vzal. Na jejich svatbě jsem Božence slíbil, že se po vojně také vezmeme. Boženka byla velmi hodné děvče z dobré rodiny, která mě milovala a poslední půlrok na vojně mi zpříjemňovala nejen láskou, ale i bohatými finančními dotacemi. V den, kdy jsem oblékl civil, jsem za Boženkou odjel, přespal u ní, nafasoval a už se nikdy neukázal. A nyní sedím za kamerou, která hledí na vchod do samoobsluhy a okřikuji ženu, která vyšla ze samoobsluhy do záběru, nesla těžké tašky a vedla dva chlapce. Otočila se na mě a já zkoprněl. Boženka. I tehdy se zachovala tak, jak jsem ji znal, protože na mé koktavé výmluvy jenom s úsměvem pokývala a převedla řeč jinam.

Pomalou se mi začínal zajídat způsob života, kdy jsem žil v Praze, za milovanou ženou a synem dojížděl jednou za čas, peníze mi nestačily ani na pražský život (stále z větší části po hospodách), natož na dávání domů a tak jsem přemýšlel o odchodu do Štětí. Když jsem nastoupil na televizní operu **Kát'a Kabanová (Hudeček, Šámal)**, kde se mi vůbec nelíbilo, bylo rozhodnuto. A tak jsem na podzim 1977 ukončil život, který jsem miloval a po němž se mi dodnes stýská, i když rozum říká, že jsem udělal dobře. Ale kampak s rozumem na srdce.

Hlava III. Osudové Štětí.

Když mi moje žena při našem prvním setkání sdělila, že je ze Štětí, jenom velmi obtížně a nepřesně bych na mapě určil jeho polohu. Když jsme po svatbě začali uvažovat o spolužití, naprosto jsem vyloučil Štětí, když jsem z Prahy odcházel do Štětí, byl jsem přesvědčen o přechodnosti tohoto rozhodnutí. Kdyby mi někdo řekl, že jednou budu vystupovat za toto město v Česku i za hranicemi, vysmál bych se mu. Člověk má být ve svých plánech skromnější, zvláště, když plánovat neumí a žije ze dne na den.

Přechod z Prahy pro mě znamenal velké změny. Za prvé pravidelná práce od šesti do půl třetí. Byl jsem zvyklý, že když se netočilo, nešel jsem do práce.

Za druhé bydlení s tchyní pod jednou střechou s rozdělenou manželskou postelí. Do té doby jsem bydlel v jedné suterénní místnosti starého pavlačového činžáku s dvěma dalšími muži, kteří ani nemukli, když jsem se připotácel večer domů někdy i s ženským doprovodem. Ostatně taky dělali na Barrandově, takže časté exteriéry měly za následek, že jsme se málokdy sešli všichni. Když se povedlo, že jsme si v jeden večer všichni tři zajistili účast žen (tak jednou za dva roky), pak děvčata byla odměněna sexem až po provedení generálního úklidu.

Nyní jsem měl sex pravidelně (jednou měsíčně) a již od brzkého večera byl avizován tím, že se rozkládal gauč, na kterém denně spala tchyně. Zakrátko se pro mě rozkládání gauče stalo traumatem s hrozbou povinného sexu.

Za třetí jsem pak bral sice větší, ale pravidelně neměnný plat, který jsem odevzdával a z něhož mi bylo vypláceno minimální kapesné.

Všechny tyto změny měly za následek, že jsem začal žít život slušného abstinujícího otce od rodiny. Nedostatek návykové látky způsobil menší odolnost organizmu a nemoci na sebe nenechaly dlouho čekat. Za rok a půl jsem musel na operaci žlučníku a páteř začala kolabovat až k dnešní téměř invaliditě. Sedavé zaměstnání a pravidelná strava byly znát na rostoucí váze. Když moje milovaná manželka po narození dcery rozhodla o ukončení sexuální činnosti, neboť jsme se již reprodukovali, začala pro mě nejdražší záležitostí být častá obnova šatníku. Pokud jsem se ještě věnoval mým dvěma fantastickým dětem, nějaký pohyb byl, jakmile se ale osamostatnily, již jsem jen na gauči sledoval, jak artróza tuží mé klouby. Když si dnes vzpomenu, jak jsem v Praze dokázal obejít za den i čtyři hostince, každý v jiné čtvrti a v každém uloupnout pět až osm kousků, přestávám tomu sám věřit.

Tchyně.

Maminka mojí ženy nebyla zlá žena, pouze jsme si nikdy nepřišli na chuť. Když mě chtěla hodně vytočit, říkala mi „Tonánku“, podobně jako parta v mé domovské pražské hospodě místo „blbeček“ používala „Toníček“. Byla výbornou kuchařkou, takže měla výrazný podíl na rostoucí obezitě. Po smrti manžela, který byl podle sousedů vynikající člověk, žila z vdovského důchodu a celé dny prostála na rohu ulice, sbírala informace od kolemjdoucích a předávala je dál.

Tchána jsem nikdy nepoznal, byl kormidelníkem na člunech přepravujících zboží mezi Mělníkem a Hamburkem a opět podle informací známých byl jediný, kdo dokázal svou ženu postavit do latě.

Ona jezdila celá léta s ním na člunu a vyvářela pro celou posádku. Za ta léta se nikdy nenaučila slovo německy a plavat. Z toho vznikla řada zajímavých situací. Když přecházela po lávce na člun nebo břeh, vlekla ji hrůzou celou bez sebe celá posádka. Několikrát byla v Hamburku sama lodníkům pro diety a cestou zpět se rozhodla nakoupit. S její němčinou vznikaly trapasy, takže místo čtvrt kila šunky nakoupila čtyři kila a utratila všechny diety pro lodníky nebo při vánočním nákupu fíků chtěla cvaj kilo fiken (ficken = šukat) a divila se, že ji z obchodu vyhodili.

Celé roky žila v přesvědčení, že jsem ji okradl o dceru a jí chci utrápit, takže měla stále na půdě na trámu přivázaný provaz na oběšení, případně vyhrožovala utopením. Měla se však příliš ráda, takže zůstávalo stále u planých slibů.

Dokázala mě odzbrojit neúprosnou logikou. Jednou jsem maloval její byt. Večer jsem skončil a začal úklid. Nejdřív mě babička odměnila pravidelnou pochvalou : “Aspoň, že je to čistý“ a začala rozvěšovat obrázky, ačkoli se na podlaze ještě brodila bosa sračkama. Popíjel jsem kafe, když tu najednou blesk, výkřik, rána a tma. Našel jsem svíčku, zapálil a šel se podívat do obývacího pokoje. Babička stála vykulená u gramofonu a ruce schovávala za zády. Začal jsem na ní křičet jako na dítě, ať mi ihned ukáže, co má v ruce. Pomalu vyndala ruce a v nich nůžky. Překázal jí přírodní kabel do gramofonu, tak ho odstříhla. Když jsem na ní začal ječet, že ji to mohlo zabít, řekla, že jí tam překázal a tohle bylo nejrychlejší.

Jindy jsme k ní šli se ženou na návštěvu, na zvonění neotvírala, tak jsme si odemkli a vešli do kuchyně. Tam nebylo pro kouř vidět a na rozpálené plotně se škvařily babiččiny domácí chemlonové papuče. Vyhodili jsme je na dvůr a začali větrat a hledat. Babička nikde. Pobíhali jsme kolem domu, když se vynořila za rohem. Vracela se z krámu. Začal jsem na ní rvát, jestli ví, že si dala papuče na rozpálenou plotnu a ona mě uklidnila památnou větou :“Tam mi je Tonánku nikdo neukradne“. A bylo po řvaní.

Chodila k nám hlídat děti, i když o to nikdo nestál. Pepčovi už bylo deset a Věrče šest, když jsme jeli se ženou na celonoční oslavu do srubu na Lomech. Když jsme odjeli, zazvonila babička a ačkoli se bránily hlídání, byla neústupná a zůstala. Druhý den jsme přijeli dopoledne domů a zírali jsme na zevrklou a naříkající ubožačku. Pepča mi vysvětlil, že jim strašně kecala do televize, tak jí řekli, že se má u nás vykoupat. Napustil jí vanu a pomohli jí dovnitř. Pak už jí chodili jenom připouštět teplou vodu, aby jí nebyla zima a teprve, když šli o půlnoci spát, tak jí pomohli z vany vylézt. Babička celou noc nespala a pak už nikdy nepřišla hlídat. Se mnou dlouho nemluvila, protože při přemlouvání ke koupání jí děti řekly : „Táta říkal, že když přijdeš, tak mu nesmíš na gauč, protože jsi líná si zatopit v koupelně a smrdíš“.

Po pohřbu jsme pro ni připravili ještě jedno překvapení. Když jsme dostali výzvu k vyzvednutí urny, zajistil jsem vše pro provedení vsypu na roudnickém hřbitově, jak si přála. Hrobník požádal, abych mu dopoledne urnu přivezl a odpoledne bude obřad. Pro převezení urny z pohřební služby jsem využil toho, že jsem zrovna posílal Vaška Mysíka s Avíí do Hrobců pro uhlí na stadion. Řekl jsem mu, že s ním pojedou, protože potřebuji převést tchyni přes Roudnici. Chvíli jsem nechápal, proč by jí mělo vadit, že pojedou na motoru, pak jsem ale uvědomil, že jsem mu neřekl, že se jedná o popel z tchyně a uklidnil jsem ho, že pojedou nákladňákem poprvé a určitě i naposled. Když jsem odešel od parkující Avie, vytáhl zpod sedačky deku a rozprostřel ji na motor. Trvalo asi čtvrt hodiny, než jsem se vrátil. Pásl jsem se na jeho překvapení, ale zachoval se dokonale, ani nemukl, položil urnu až k oknu a celou Roudnici přešel na dvojku, aby si tu svoji první cestu pěkně vychutnala.

A na závěr.

Manželská pohoda.

Když se narodila Věruška, byla sedmiměsíční a silně podměrečná, takže první dva měsíce strávila v inkubátoru. Jako dar jsem od papírny dostal byt a tak jsme začali zařizovat, abychom ji přivezli do nového. Moji rodiče mi do nového bytu mimo jiné dali peníze na barevný televizor. Tehdy to bylo zboží podpultové a ještě mírně nedokonalé. Když jsem tedy jeden objevil ve Veltrusích, zamluvil jsem ho a odjel pro přítele a šéfa Multiservisu v Roudnici pana Kučera, aby si ho nechal předvést a doporučil či zamítl jeho koupi. Měl jsem tehdy starou Škodu 100, a s tou jsem vyrazil. Vpředu já a Kučera, vzadu žena s Pepčou. Pro televizor bylo místo na střeše na zahrádce, protože pro svou velikost neprolezl dveřmi. Pevně jsme jej připoutali provazem k zahrádce a pyšně vyrazili domů. Zařadili jsme se mezi několik málo štětáků, kteří mají „barvu“. Schylovalo se k bouři a cestou mezi Ledčicemi a Straškovem se zvedlo pěkné povětří. Přišlápl jsem plyn, abych byl včas doma, když vtom se na střeše auta ozval rachot a ve zpětném zrcátku jsem viděl televizor, jak i se zahrádkou skáče po silnici jak splašená koza. Osmdesát na tachometru. Neměl jsem sílu šlápnout na brzdu. V autě bylo mrazivé ticho. Věčně žvanící Pepča ani nemukl. Pomalu jsme s Kučerou vystoupili a šli k pomačkanému balíku. Zvedli jsme ho, odnesli k autu a posadili zpět na střechu. Tentokrát jsem stáhl okna a připoutal zahrádku pod střechem auta. Stále ticho, pouze Kučera dal pokyn, abychom jeli k servisu. Manželka s Pepčou zůstali v autě. Když jsme trhali papírovou bednu, Kučera pořád opakoval, jak je důležité, aby nebyla poškozená obrazovka. Z bedny jsme vyjmuli polámaný televizor, z nějž okamžitě vystřelila zadní stěna a vyvalila se zmet' ulámaných elektronek, tištěných spojů a kabelů. Řekl, že dá brzo zprávu, já se odploužil zpět do auta. Po chvíli mlčenlivé jízdy se zeptala manželka, co řekneme její mamince. Začal jsem řvát, co bychom jí říkali, když nám peníze dali naši, ale pak jsem musel uznat, že něco říct musíme. Dohodli jsme se na seřízení barev. Už jsme měli na dohled babičku, která celou dobu, kdy jsme byli pryč, stála na chodníku a vyprávěla okolojdoucím, že za chvíli přivezem barevku a budem patřit k vyvoleným. Vtom se probral k životu Pepča. Začal na babičku křičet, že nám televize za jízdy spadla, jaká to byla rána a že jsme se v autě dohodli, že jí budeme lhát. My se ženou jsme tvrdošjně trvali na tom, že si vymýšlí. Poprvé a naposledy jsem ho vědomě nutil ke lži. Až plakal zklamáním, že babička uvěřila nám i když velmi váhavě. Doplatil na to, že si v té době vymýšlel velmi často.

Po týdně přivezl Kučera televizi opravenou za „pouhé“ dva tisíce korun. Zvlášť manželka byla šťastím bez sebe, protože mohla k nám vzít matku na barvu. To bylo asi naposledy, kdy nám naše televize předvedla všechny barvy, pak už nám celých třináct let ukazovala jenom červenou s modrou, zelenou se žlutou nebo černobílou. Kučera u nás byl minimálně jednou týdně, aby něco opravil. Takže jsme se celkem spřátelili. Vyprávěl, jaký měl úspěch, když příhodu vyprávěl na setkání v Oravanu a pochválil trvanlivost jejich obrazovek. Taky obdivoval mojí ženu za klidnou reakci v okamžiku pádu televize, protože podle jeho slov očekával skok na krk, škrcení a nekonečný příval nadávek. Žena mu prozradila, že v tu chvíli se v ní

zadrhl život a nebyla schopná slova ani pohybu, že si pak ale všechno doma vynahradila.

V dalších několika měsících jsem prožíval spokojený život s ženou a dětmi, až jsem se divil, jak jsem mohl do té doby být šťastný bez nich. Žena se učila vařit a já se to učil jíst. Jako zásobovač v papírně jsem byl poměrně úspěšný a tak se zdálo, že už mi nezbyvá, než nudný život klidného otce od rodiny. Občasné záchvaty žlučníku mě dovedly až na operační sál. Protože jsem žil se zdravotní sestrou, její hlavní starostí při mém odchodu do nemocnice bylo, abych jí mezi známými neudělal ostudu, choval se slušně a neodmítal užívat léky. Při operaci mi lékaři vyjmuli tři žlučové kameny, které dali do papírové krabičky do léků a postavili na noční stolek. Když jsem se začal probírat z narkózy, viděl jsem na stolku krabičku a tak pamětliv napomenutí manželky jsem krabičku vzal, nasypal do pusy a polkl. Když přišel na návštěvu syn s ruksakem na kameny na zádech, byl zklamán, že odejde s prázdnou a nechtěl si ani počkat, až budou ze mě vycházet.

Po smrti.

Za necelý rok přišly velikonoce a já jsem dlouho konzumoval vejce, která moje děti vyhodovaly. Dvě pěkně malovaná jsem nosil v igelitáku do práce v tašce asi tři týdny, když přišel den, na který budu do smrti pamatovat.

V papírně okamžitě potřebovali chybějící klínové řemeny. Obtelefonovával jsem známé v jiných velkých fabrikách, protože tehdy to byla jediná možnost, jak je ihned sehnat. Přitom jsem bezmyšlenkovitě oloupal a snědl ona dvě vejce. Konečně jsem v Lovosicích dostal zprávu, že si můžu přijet pro řemeny, zavolal jsem pohotovostní auto a vyjel. Ještě předtím mě požádal kolega, abych mu koupil v Litoměřicích spartakiádní dres. Když už jsme stavěli v Litoměřicích, zašli jsme s řidičem panem Menšíkem na svačinu. Zelňačka a dva bramboráky. Půl roku po operaci žlučníku. Když jsem stál v obuvi frontu na „Toníky“, přišlo na mě neodkladné střešní nutkání. Vyběhl jsem z fronty, skočil do auta a prosil o co nejrychlejší přesun někam, kde nejsou lidi. Za mostem sjel pan Menšík k Labi a já v tu chvíli seděl v křoví a sral a blil přes půl hodiny v jednom kuse. Když se zdálo, že vše přešlo, sedl jsem do auta, ale po dvou kilometrech přišlo totéž. Poprosil jsem řidiče, ať jede sám řemeny vyzvednout a vyskočil z auta. Ještě štěstí, že jsem neměl čas uklidit se někam do ústraní. Skočil jsem do škarpy, sundal kalhoty a znovu. To už ze mě horem i dolem šla jenom voda. Začaly křeče nejprve do končetin, pak do jiných částí těla. Nejhorší byly do zad, tam jsem si nedosáhl. Už jsem nemohl vstát, tak jsem se vyplazil k silnici a mával vkleče na auta. 15. dubna, 10 hodin dopoledne, plné slunce a já se válím u škarpy. Nic pěkného si o mně nemohli projíždějící šoféři myslet. Už jsem ztrácel naději, když se stalo něco, co mě nutí přemýšlet o nadpřirozenu. Hnědý Žuk zastavil asi padesát metrů přede mnou a začal dolévat benzin. Křičel jsem na řidiče, že potřebuji nutně k doktorovi, tak ke mně popojel, pak zastavil dalšího, aby mě pomohl naložit. Odvezl mě na chirurgii, která byla nejbližší. Pan doktor mi samozřejmě vynadal, že jsem jako žlučníkář takhle svačil, když jsem ale upadl do bezvědomí, zavolal do nemocnice, aby pro mě poslali sanitu, že mám zřejmě infarkt. Za chvíli přijel saniták, pomohl mi nasednout a řekl, že ještě zajedem do prádelny. Kdy jsem ale za několik vteřin opět ztratil vědomí, zapnul houkačku a nastal fofr. Na chvíli mě probralo otloukání

pat o podlahu, jak se mnou utíkali v pojízdném křesle po chodbě a pak jsem se zas ponořil do tmy. Probral jsem se na lůžku intenzivní péče plný kapajících hadiček a svodů k přístrojům. Když jsem byl schopen komunikace, sdělil mi můj zachránce pan doktor Zbořil, že jsem musel sníst něco otráveného, protože mě přivezli ve stavu klinické smrti po otravě a měl jsem díky dehydrataci silně zahuštěnou krev, což by samo o sobě většinu lidí zabilo. Vzpomněl jsem si na ona dvě vejce a řekl jsem mu o nich. Okamžitě byl doma. Otrava botulinem. Řekl, že z nejhoršího jsem venku a zřejmě se dlouho nepodívám na vejce.

Zatím co jsem se znovu rodil, vrátil se pan Menšík na místo, kde jsem vystoupil a když mě neviděl, odjel domů, odevzdal řemeny a do mé kanceláře odnesl tašku, která po mně v autě zbyla. Když skončila pracovní doba, odnesli kolegové tašku mé ženě a řekli jí, že jsem asi někde v nemocnici. Ta začala okamžitě obvolávat nemocnice a když se dovolala na internu do Litoměřic, tak se dozvěděla, že jsem se právě probral a že už asi neumřu. Když mě pak po třech dnech propustili, cestou na autobus jsem se stavěl na Kocandě v bufetu na vajíčkovém salátu. Snědl jsem ho bez nejmenších potíží a i nadále mám vejce rád. Jenom po velikonocích moje žena všechna zbylá vejce třetí den vyhazuje.

Garáž.

Jako u každého správného masňáka spočívala moje hodnota ve výši majetku. Díky mým rodičům jsem mohl mít auto dřív, než mi určoval harmonogram daný životní úrovní a mě zbývalo už jen postavit na něj garáž. Měl jsem štěstí, že moje rozhodnutí harmonovalo se založením Družstva pro výstavbu garáží a tak jsem vbrzku obdržel funkci parťáka pro dvacet stavebníků a začali jsme stavět. Moje pozice zásobovače v papírnách mě předurčovala k tomu, že jsem většinou zajišťoval materiál a dával dohromady odborníky a manuální práce mi byly svěřovány do úrovně míchání betonu. Stavba rychle rostla a chuť lidí do práce rychle klesala. Na dodělávky střechy už jsme chodili ve dvou. A tak jsme jednou s Jardou Adamcem spolu zalévali spáry mezi panely střechy. Já dole míchal beton, on ho ve kbelíku vytáhl nahoru a nalil do spáry. Jako správní Češi jsme u práce přemýšleli a tak jsem navrhl, že postavíme jednoduché lešení a nahoru zvedneme kolečko s betonem. Okamžitě jsme na dvě metrové kozy položili tři fošny a přijeli k nim s plným kolečkem. Informoval jsem Jardu, že judisté pro zvýšení výkonu před ním zařvou „Hadžime!“. Stoupl jsem si k rukojetím, Jarda ke kolu, zařvali jsme „Hadžime!“ a kolečko bylo na lešení. Zbývala už jen stejná výška z lešení na střechu. Opět jsme zaujali svá místa, zařvali „Hadžime!“ a uchopili kolečko. Já stál mezi rukojetěmi na prostřední fošně, Jarda rozkročen nad kolečkem na krajních fošnách. Bohužel jsme si nikdo nevšimli, že já stojím až za kozou. Jakmile jsme přizvedli kolečko, moje prostřední, na druhém konci nezátížená fošna vystřelila do výšky a vzala Jardu mezi rozkročené nohy. Já se na jejím druhém konci zřítíl dolů a na mě kolečko s betonem. Zatím co já řval dole pod betonem, Jarda na lešení tancoval tanec všech trefených do varlat. Zbytek odpoledne jsme opět tahali kbelíky a pak už jsem úplně zavrhl manuální práci a zdržuji se jí dodnes. Odnesl jsem si poučení, že nemám používal bojové sporty, když je neumím.

Zasloužený happyend.

Zdá se, že předchozí dramatické události ukončily pohnuté chvíle v mém životě a od té doby mě potkává jenom štěstí a příjemné chvílky. Děti ve zdraví a úspěšně dospěly a dělají mi radost, manželka v kuchařském umění dosáhla bezkonkurenční dokonalosti a já už prožíval jenom úspěšné chvílky opožděně zmoudřelého muže. Sex vyškrtla moje žena ze svého i mého životního programu a tak mě připravila i o poslední traumata.

Při neúspěšné snaze o zvládnutí anglického jazyka jsem to dotáhl k počítání do deseti, ale na tomto intenzivním kurzu jsem se seznámil s báječnými kamarády ze Sušice, což je další šťastná kapitola mého života. Přátelství s nimi a vzájemné návštěvy mi jistě prodlouží život o pár let. Ale i jinde mám kolem sebe většinou dobré lidi.

A před třemi lety mě potkalo největší štěstí v podobě vnoučka Vojtíška. Zdá se, že na jednoho je toho štěstí až moc, ale myslím, že to si musí člověk zasloužit. Prostě, život je nádhernej a já mám tu kliku, že jsem zrovna při tom.

Antonín Šimral

Červen 2006